

Jože Snoj

Ljubljanske podobe

(Iz še neobjavljene zbirke "Dom, otožje")

Sveti Jakob

otožje spi v vrbah
in se upogiba
pod njim vóde
mnemotehnična riba
v zapominjanju pozabljivem
spomina

in tam, kjer je Sveti Jakob,
zavija
in v tem nežnem loku
ob boku
se prepušča moji roki

tako hodiva zaljubljena pod Gradom
jaz in Ljubljanica
neprestana in neprespana
posuta z odsevi kot z ogorki
lesketava in cvrčeča

zgodovina, joj
samó še zgodovina
pri priči

Špica

reka
 pod nebom zleknjena
 ki pritekaš
 in se raznóžiš
 ko se dotikaš
 moške konice svojega mesta
 in ga potlej nosiš
 v svojih ribjih vonjavah
 do sladkega spleena
 Cukrarne
 in tohlega menzesa klavnice

Ljubljana
 ti naša prva gola ženska
 ko smo svoje nedolžne kopalke
 pozabljali
 na tvojih obrežjih
 in po razgretih kabinah

Ljubljana v neprestanem
 trepetavem
 ljubljenju
 na tvoji gladini

brezupno zadrževani odsevi ob -
 stoječega
 ars amandi zaljubljenec v izgubljanju

Krakovo

med hišicami grêde, negovane
od južnosevernih so -
ordinat
in sončevih abscis
na črtežu natančnih vrtnaric
- geometrija strumne zelenjave
kvadratno Krakovo
specialka neprepognjena Ljubljane

brezimni zemljevid ljudstva solate
obkoljen od satovnic iz betona
in z njimi na so -
goltanje zravnar
že skoraj brez peloda s ptičjih perutnic

- vendar
ko izza Grada vzide polna luna
in za kompostom cvet cikorije
se sinje vname
gredice s Krakova,
kako naj tečejo čez kontinente in čez oceane
brezmadežno uče vzporednice in meridiane

Mirje

zid
ravnokar iz groba vstal
vzdolž ulice
še s travno rušo na temenu
v iskanju svojih vzhodnih vrat
zahodnega vogala
izropan sarkofag
izpraznjenega legionarja,
Emona
kako za brazdo posvečene junice
ki te je zaorala
v čas
te kot plevel zarasla je
Ljubljana
nad tabo na večer
med Gradom in Grmado
nizko visijo tvoje kletne netopirske sanje
in zid
okrušek tvoje zadnje promenade
pogreza se nazaj v spanje
brezčasen mir je

Žale

angel smrti s planin
je v pólje
razprtih kril
sédel
in okamenel
- svetá se ne da kot peruti zložiti

zdaj med svojimi stèbri
z vetrom in kadílom
duše
za sinjeledeno luč votlí in
stebríšči
in jih v pozabo
s svojo arabesko angelsko pisavo
nad mrtvimi glavami
uspava

in ti, moj oče, nedopolnjeni mož
zvedel ne boš nikoli,
kaj se je, kar si tu,
na svetu zgodilo

in kdo bo meni
povedal?
kdo se bo potlej mene,
tvojega sina,
imel?

julij/avgust 1991